

Medieskugga i New York

Got him! US nails the bastard! We finally got the miserable son of a bitch! Rubrikerna vrålar på hårdrocksvolym i New York Post som jag köper av en tidningsförsäljare på 14:e gatan, måndag 2 maj.

Det är först då jag får veta att Usama bin Ladin är död och att detta har firats kvällen innan, bland annat vid Ground Zero. Tidningen har en bild av brandmän som sitter uppe på sin bil på Times square och jublar som ett fotbollslag efter en cuptriumf.

KRÖNIKA

PER KÅGSTRÖM
per.kagstrom@hallandsposten.se

Tummarna upp. Han är död. Öga för öga...

Själv är jag på semester med familjen i New York och lever i en behagligt data- och tv-fri zon i en hyrd lägenhet i Brooklyn, där vi i stället läser böcker och spelar kort.

Det känns lite märkligt. Jag är annars en patologisk mediemissbrukare och informationsbulimiker, och om jag hade varit hemma hade jag följt varenda nyhetssändning och uppdatering om reaktionerna i New York. Men nu förblir jag förhållandevis omedveten trots att jag befinner mig mitt i smeten.

VI FORTSÄTTER I OCH FÖR SIG att köpa sensationstidningen New York Post, lättläst för alla som inte har engelska som förstaspråk, men med en vokabulär

” Får en nation verkligen göra på det här viset? Gå in i ett annat land och döda flera personer?

som förblir lika brutal som hämndlysten: "Now he's fish food".

Annars märker vi inte så mycket av den extas som, enligt tidningen, präglar New York-bornna. I Brooklyns småbutiker står det folk och småpratar, men det verkar vara om helt andra saker.

I det polska bageriet flirtar killar på polska med de snygga expediterna och i mataffären, som drivs av georgier, snackar man mest om baseball. Tror jag. Deras språk är inte min starkaste sida.

Det skrivs att polisen har förstärkt bevakningen på flera platser med tanke på risken för hämndaktioner från bin Ladin-anhängare, och visst vimlar det av uniformer vid Empire State Building och färjan till frihetsgudinnan – men vi tänker knappast på det.

Att bli visiterad och genomgå säkerhetskontroller känns lika naturligt som att gå på toaletten, och så har det varit ända sedan vi checkade in på Kastrups flygplats.

Det är väl så vi människor umgås nu för tiden?

NÅGON EVENTUELL KRITIK eller ens ifrågasättande av USA:s dödsmission hittar jag förstas aldrig i New York Post. Det är först när jag kommer hem till Halmstad på söndagen och läser den gångna veckans HP och DN som de frågor jag själv har grubblat på formuleras i tryck:

Det är lätt att förstå hatet mot mannen som sägs stå bakom attacken den 11 september 2009 – speciellt efter att ha besökt Ground Zero – men får en

nation verkligen göra på det här viset? Gå in i ett annat land och döda flera personer? Var bin Ladin beväpnad? Om inte, varför togs han inte tillfånga och ställdes inför rätta? Han borde ha haft en del att berätta?

Men det är svårt om man skjuter först. Det går inte att fråga sedan.

Fotnot. New York Post drivs av Rupert Murdoch mediekoncern som bland annat äger tv-kanalen Fox i USA och ger ut The Sun i England.

Hämndlystnad. New York Post den 2 maj 2011.

Ordvrängare. Lennart Helsing. Bild: SCANPIX/ARKIV

I Lennart Hellsings fotspår

KULTUR. Bättre sällskap än Lennart Helsing går inte att få när man leker med bokstäver och ord. HP hängde med när några sexåringar gick på bokstavs jakt i Stadsbibliotekets Helsing-utställning.

– Jag har hittat M!

– Här är G!

15 sommarklädda sexåringar från Frösakullsskolan härjar runt i Lennart Helsing-utställningen på Stadsbiblioteket. Uppgiften är att hitta bokstäver gömda lite varstans bland Paul Ströyers lekfulla figurer.

Två tjejer klättrar upp på Kapten Kross piratfartyg, under den hissade Jolly Roger-flaggan letar de febrilt. På en uppfälld kanonlucka hittar de en bokstav:

– Där är J!

Under tre veckor besöker Halmstads cirka 1 000 sexåringar Stadsbiblioteket för att i den nu 92-åriga Hellsings anda leka med bokstäver och ord.

Det har gått nästan 60 år sedan den första Krakel Spektakel-boken gavs ut, men Helsing är lika aktuell som någonsin.

– Fast i den här åldern tror de att alla böcker är skrivna av Astrid Lindgren, om jag generaliserar lite, säger bibliotekarien Tove Carlsson.

Sofia Petersson, guide och pedagog på Mjellby

konstmuseum, berömmar barnen för deras insats i bokstavsjakten och tar med dem bort till den intilliggande konsthallen.

Barnen sätter sig i en ring. En efter en får de ur en liten påse plocka en bokstav som de ska gestalta. Ett I går att göra själv, andra kräver lite hjälp.

– Om en ligger så... en så... och en så, gestikulerar Gabriel Lindblad och bildar snart ett stilligt K med två kamrater.

Nu delar Sofia in alla i grup-

” Fast i den här åldern tror de att alla böcker är skrivna av Astrid Lindgren, om jag generaliserar lite.

TOVE CARLSSON, bibliotekarie

per. Här ska byggas! Med frigo-lit, silkespapper, glitter, slangar, tejp och klister ska de skapa fem bokstäver som ska bilda ett ännu så länge hemligt ord.

Camilla Carlsson är en av sexårsgruppens pedagoger. Den här förmiddagen kan hon lugnt luta sig tillbaka och bara se på när barnen helt hänger sig åt bokstavsbyggandet.

– Det är svårt att säga vad som gör att Helsing fortfarande är så omtyckt, det är kanske rimmen och de lite tokiga orden, säger Camilla medan barnen springer fram och tillbaka från materiallådorna.

– Att jobba praktiskt är alltid roligt.

Efter tjuugo minuter står de färgglada bokstäverna bredvid varandra: K, U, E, S och B.

– Kan ni se vilket ord det blir? frågar Sofia.

– Ketchup?

– Bra gissning, men det är lite för många bokstäver. Ordet börjar på B.

Sexåringarna tänker så det knakar.

– Bok?

– Bibliotek?

– Stadsbiblioteket?

– Andra bokstaven är U, avslöjar Sofia.

– Bu... bu... bus?

– Busk?

– Nu är ni nära! säger Sofia. Vad växer här utanför som inte är träd?

– BUSKAR! BUSKE!

Christopher Lembke
010-471 51 35
christopher.lembke@hallandsposten.se

Bild: Jari Väitalo
010-471 51 63
jari.valitalo@hallandsposten.se

Nästan klart. Frösakullsskolans sexåringar tar sig an uppgiften att bygga fem bokstäver som bildar ordet... ja, se i texten!

Samarbete. Man kan även bilda bokstäver med sin egen kropp, som här ett nästan färdigt B, ett A och ett mycket kreativt M.

S som i slang. Lisen Gunnarsson klistrar silkespapper på ett ringlande S.

På jakt. Var gömmer sig bokstäverna i Lennart Hellsing-utställningen på Stadsbiblioteket?

Intressant idé om de osynliga

BÖCKER

Fredrik Härén: "De ickesymliga" (Forum)

Runt omkring oss lever en annan art människor som vi inte kan se, men som i allra högsta grad är en del av våra liv.

Det är utgångspunkten i Fredrik Häréns debutroman "De ickesymliga", vars idé kom till författaren i en dröm.

Berättelsen följer Alex, som kommer sanningen på spåren och blir en av de insatta, de som känner till de ickesymligas existens. Nu måste hon bevara mänsklighetens största hemlighet, annars är hennes liv i fara.

"De ickesymliga" har ambitioner som både idéroman och skräckberättelse, men lyckas inte riktigt i någon genre. Visst kan man fundera över hur vi lever i dag, men det förekommer mot-sägelser i boken som tar udden av de tankarna – på ett ställe pratas det om att människan skaffar färre barn och att befolkningstalen sjunker i vissa länder, medan det några kapitel senare diskuteras hur människan håller på att överbefolka jorden.

Dessutom har jag svårt för de påhittade ord som förekommer, till exempel drottningessor (rådgivare till de ickesymligas drottningar) och mammitation (meditation kring mammor). Orden är så fåniga att det stör resten av läsningen.

Moralen känns också tveksam. De ickesymliga eftersträvar harmoni mellan sig och naturen, men tillåter samtidigt mord på spädbarn.

Som skräckhistoria betraktat blir den för mig aldrig särskilt skrämmande. Det finns andra svenska författare – John Ajvide Lindquist och Johan Theorin ligger kanske närmast till hands att nämna – som är betydligt bättre på att bygga upp stämning och skapa en otäck känsla som stannar kvar även när boken är utläst.

Idén bakom "De ickesymliga" är intressant och har stor potential.

Tyvärr lyckas författaren inte riktigt knyta ihop säcken och därför lämnar berättelsen inget bestående intryck hos mig.

Jenny Andersson
jenny.andersson@hallandsposten.se